VUSLAT ÇAMKERTEN • **Görenler Olmuştur**

VUSLAT ÇAMKERTEN 1982'de İzmit'te doğdu. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde Felsefe okudu, İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde İşletme (MBA) yüksek lisansı yaptı. İlk romanı *Ona Çok Benziyorum* 2019'da yayımlandı. "Sonu Gelmiş Ülkede, Bir Drag Queen Hikayesi" isimli öyküsü 2021'de art book olarak sınırlı sayıda ve koleksiyonluk basıldı. Öyküleri ve düşünce yazıları *Varlık, Notos, Öykü Gazetesi, Altzine, Psikeart* dergilerinde yer aldı. Yazar ve illüstratör olarak işlerini üretmeyi ve sergilemeyi sürdürüyor. Aynı zamanda çocuklar için felsefe ve yetişkinler için yaratıcı yazarlık alanında atölyeler yürütüyor.

İletişim Yayınları 3099 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 548
ISBN-13: 978-975-05-3236-8
© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2021, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın
KAPAK Cihangir Aytuğ
KAPAK İLLÜSTRASYONU İsmail Sertaç Yılmaz
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030
Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

VUSLAT ÇAMKERTEN

Görenler Olmuştur

iletişim

bir hayalet büyütüyorum /
/ gecesi ve gündüzü olmayan
yerini ve yurdunu aramayı bırakmış bir hayalet /
çok önce âşık olmuş bir hayalet /
ve budur onu bize gösteren

– İsmail Sertaç Yilmaz

deliliğin iteleyip durduğu
fırtınalı bir hayalettir o.

– Pablo Neruda

İÇİNDEKİLER

Metalik Toz
9

Hayalet Ağrısı
21

Kara Kuş Sürüsü
31

Peruk
35

Barajın Suları
51

Anlaşma Anlaşmadır
61

Darling
69

Güvercin
75

Büyük Umutlar
83

Günün Çorbası
91

Doğu Rüzgârına
95

Metalik Toz

Sevim Gözay'ın değerli anısına...

Karar verdik. Gölü bisikletle geçeceğiz.
– Vüs'at O. Bener, "Kapan"

I

Yaz sıcağı bizi ve sessizliğe gömülmüş şehrin ıssız sokaklarını kemiriyordu. Nemden korunabilmek için camları, balkonu kapatmış, vantilatörün menzilinde kalarak masaya ve yere yayılmıştık. Her geceki gibi bu gece de varoluşlarımızı dayatmaların boyunduruğuna sokmadan ne kadar yaşayabilirsek o kadar yaşamaya çalışıyorduk. Dışarıdan sesler gelince birbirimize baktık. Ezgi kâğıdı kalemi bıraktı, ben elimdeki dergiyi bir kenara bıraktım, Ferzan müziği kıstı.

"Kurtlardır," dedim, saate baktım, gece yarısına geliyordu, "akşam yemeği faslı bitmişti gerçi."

"Kim bilir bu sefer kimler geldi," dedi Ezgi ayaklanarak, "tanışalım bakalım."

Büyük kapanmayla gelen sokağa çıkma yasaklarının ardından geceleri sokakları saran kurtlara, giriş katlarda oturanların karşılaştığı adam boyu yılanlara, yarasaların ve baykuşların ürperten çığlıkları arasında uykuya dalmaya alış-

mıştık. Bir gece sokağın ortasında iki yabandomuzunun düzüşmesini bile izlediğimiz olmuştu. Balkona çıktık.

Koca tır meydandaki dikilitaşın önünde, tam ortasından kırılmış gibi duruyor. Kasası dönüşü alamamış, altı metrelik sütuna çarpmış, sütunun üstündeki top yerde paramparça, kırılmış bir yumurtayı andırıyor, sanki içindeki yaratık çoktan olay yerinden uzaklaşmış. Şoför okkalı bir küfürle kapıyı açıp aşağıya atladı, kasanın ucuna kadar gidip dönemediği yere baktı, birkaç adam hemen etrafını sardı, bağrış çağrış konuşmaya başladılar. Şoför yeniden koltuğuna geçti, "gel, dur, yavaş, topla gel!" yaygarası eşliğinde aracı düzeltti.

"Müjde müjde dedikleri şey başlıyor demek ki," dedim.

"Ne müjdesi," diye sordu Ezgi. "Başkan'ın fotoğrafı değil mi tırın üstündeki?"

"Sabah akşam haberlerde bahsedip duruyorlardı hani," dedi Ferzan, "duvarlardan apartmanlara kadar bayraklarını astılar, o işte. Bak iki tır daha geliyor."

Peş peşe meydana giren tırlar tıslayarak durdu. Kasaları Başkan'ın uzaklara bakan bir fotoğrafı ve kırmızı renkteki "MÜJDE!" sözcüğüyle kaplanmış birbirinin eşi iki tırın kapıları gümbürtü ve gıcırtıyla açıldı. Birkaç özel araç ve yine aynı fotoğraf ve sözcükle kaplanmış minibüsün de gelişiyle meydan bir anda kalabalıklaşmıştı. İşçiler, resmî üniformalılar, ellerindeki kâğıtlar ve kafalarındaki baretlerle mühendis olduğunu düşündüğüm kimseler, polisler.

"Şu hale bak," dedi Ezgi, "bu eve taşındığımda şehrin göbeğinde bir öğrenci evi tutabildiğim için nasıl da mutluydum, arkadaşlarım gelecekti, nereye gitsem kolayca evime dönecektim, şu balkonun, meydanın sefasını sürecektim. Önce kurtlar ve devrilen çöp kutuları, şimdi de bu."

Vinçlerin de alana giriş yapmasıyla camlarda, balkonlarda bizim gibi başka gölgeler de belirdi. İçeriden sigara kâğıdıyla tütünü alıp döndüm. Daracık balkonda yan yana san-

dalyelere kurulup kendimize birer sigara sardık. Meydan dakikalar içinde devasa projektörlerle aydınlatıldı. Şimdi en az dört kişinin birlikte sırtlandığı metal paneller belli bir plana göre teker teker taşınıyor, merdivenler, brandalar getiriliyor. Epey geniş bir sahne olacağını tahmin etmek güç değil, belli ki müjde bizzat, Başkan'ın kendisi tarafından yüz yüze verilecek. Büyük kapanmanın haberini de böyle vermemiş miydi zaten. Gerçi o, balkondan halka seslenişti ama sonunda korkunç bir meydan muharebesine dönüşmüştü. Televizyonun önünden ayrılamıyorduk. Devasa kuyruğu ara sokaklara kadar uzanan kalabalığın, haberi aldığı anda atomlarına dek bölünerek dağılışı hâlâ gözlerimin önünde. Saatler içinde marketlerin yağmalanışı, cehenneme dönen trafik, korna sesleri, indirilen kepenklerin gürültüsü ve kapanış. İlk gecenin dehşet verici sessizliği. Şimdi kapanmanın kendisi de, getirdikleri ve yok ettikleri de ne kadar sıradanlaştı. Oysa o zaman tepemizdeki yıldızlar parçalanıyor sanmıştık. Herkes vızır vızır bir işin ucundan tutuyor. Bu sefer piyango bizim meydana vurdu, Ezgi ne dese haklı. Ve her şey yine çok hızlı oluyor diye mırıldanıyordum ki aniden meydanın ışıkları söndü ve saniyelik bir kararmanın ardından bir şimşek çakması gibi aydınlık geri geldi. Ferzan'ın yüzünde bir haller var. "Ülkenin fişini de böyle şak diye çektiler işte," dedi, az önce düşündüğümü duymuş gibi. "Şimdi de yeniden takıyorlar anlaşılan."

"Tadı tuzu mu kaldı ki bir şeyin, neyi nereye takacaklar yeniden?" dedi Ezgi. "Benzin yok, mazot yok, en ufak bir harekete izin yok. İşyerleri kapandı, okullar kapandı. İnsanlar işsizlikten, parasızlıktan intihar ediyor. Suya ansızın koca bir taş atıldı ve donduk sanki, bir dalganın içinde tutsak kaldık. Hukuk okuyordum güya. Kadınlar, çocuklar, azınlık hakları için çarpışacak, savaşacaktım. Ama artık belki de avukat olmaya bile hakkım kalmadı. Size de mimarlık yapmak için galiba bir tek toplu konutlar kaldı."

“Bir şey söyleyeyim mi,” dedim dizimin üstünde yeni bir sigara sararken, “evet fakültelerimiz kapandı, o kapandı, bu kapandı ama ben şu meydana bakarken hâlâ onu nasıl daha yaşanır, daha kullanışlı hale getirebilirim diye düşünmeden edemiyorum, insanlar daha rahat otursun diye tasarlayacağım bankları hayal ediyorum. Hâlâ.” Ferzan’ın omzuna yumruğumla hafifçe vurdum. “Şu adamla biz birlikte metalik toza, dumana dönmüş bu şehir için yeniden yaşayan alanlar yaratacaktık.”

“Ah be!” dedi Ferzan da, “güneş ışığını yeniden içeriye, ofislere, evlere, odalara sokacaktık, balkonun, terasın hak ettiği bağımsızlığı kendilerine iade edecektik.”

Ezgi bu acı tatlı nutuğa hem gülerek hem de derin bir iç çekerek avucunu açtı, tütünle sarma kâğıdını uzattım. Gözüm yumurtayı aradı, kalıntıları kaşla göz arasında süpürülmüş. Eğer içinden çıkan kanatlı bir yaratıksa ne şanslı diye düşündüm, şimdiye dek ülke sınırını çoktan aşmıştır. Dikilitaş anlaşılan sahnenin arkasında kalacak, eksilen topun yerine bir çiçeğin taçyaprakları gibi dairesel biçimde birbirine tutturulmuş hoparlörler takılıyor. Ortalık artık resmen güpegündüze döndü, projektörlerin hepsi canavar gibi yanıyor. Meydana bakan balkonlar şenlendi, geçen gece Ferzan’la kurtların ulumasına eşlik ettiğimiz esnada balkondan balkona bizi azarlayan komşu, bir eli geceliğinin belinde, bardağındakini yudumluyor. Tırlardan çıkarılan amfiler sahnenin artık iyiden iyiye belirmiş iskeletinin etrafına yerleştiriliyor. İrili ufaklı bir sürü sahne ışığı, kameralar, jimmy jib’ler, metrelerce kablo. Böyle yukarıdan bakınca ortalık gözüme karmakarışık, nizama bir türlü eremeyecekmiş gibi görünüyor, her şey çoğalıyor, hareket ediyor, her şey, herkes gürültülü. Bu kadar hareketi bir arada görmeyeli çok olmuş. Hava iyice basık geldi, tişörtümün yakasından içeriye, göğsüme üfledim.